

ציפי הלכה הביתה, שמעה יבבה עמומה

ומצאה בין השיחים נטוש בן יומו

את התינוק במגבת יבשה גדולה ונקיה, והכניסה אותו בתוך שתי ציפיות כרים שהיו לה בארון.

בגדים במידתו של הפעוט לא נמצאו אצלה בבית. היא הכניסה לתיקה הגדולה גם את הסדר החורפי של אמה ומיהרה עם כל התבילה המזוהה לדורתה וזכה, שגרה בסמוך לה. כראגה רכה פקדה וזכה על ציפי למהר ולקחת את הפעוט לטיפת-חלב הקרובה. בגלל הטבור, שמא ימות הילד מויהום.

במירפאת התינוקות הבהילו את הפעוט לבית-החולים אסף הרופא. המיטרה לא איחרה להגיע אל ציפי, שנישאה לפני שבע שנים, וכיום נימצאת בהליכי גירושין מבעלה. לפי דבריה, כדקה המיטרה אפשרות של אימוץ התינוק על ידה, אם לא תימצא אמריהרתו.

יפה

וחמוד

אשה הצעירה, שהיתה שיכורת מחווייתיה, מיהרה לספר לי שכניה שאלוהים שלח לה את התינוק, במקום נישמתו של אביה, שנפטר שלושה חודשים קודם לכן מהתקף-לב.

מוכת-הלם אחזה בתחילה בידית שקית הניילון. אחר-כך אימצה את החבילה אל ליבה, כשהיא אוחזת בה בעדינות כפי שמקובל בתינוק רך. היא אספה אותה אל מתחת לסוודר הגדול שלבשה באותו בוקר.

בוהירות, בוריוות ובשקט נשאה את השקית ואת תוכנה אל ביתה הסמוך, ושם בעדינות רכה הוציאה את השיליה, והניחה אותה בתוך פחיה-אשפה, במיקרה שיבוא שוטר וירצה לדעת מה היה בשקית.

ציפי לקחה את הפעוט, ורצחה אותו בידיה המאומנות של אם מנוסה. בשרוך הנעל של הבן שלי קשרתי לו את הטבור. תוך כדי מעשה התפללה ציפי לאלוהים, שאמה המתגוררת עימה, תופיע. היא כוודאי תדע טוב מננה מה לעשות בתינוק הור שהביאה. כשהיא טופחת לו קלות על ישבנו, כדי לעורר אותו לבכות, עטפה ציפי

ששתתתי את השקית הלבנה וקיבלתי שוק, סיפרה השבוע ציפורה (ציפי) סכח בת ה-25, תושבת שכונת גיורא שברמלה. בשקית ראיתי תינוק עירום בן יומו, מלא דם ובוכה בשקט.

ציפורה התאבנה. אולי לחמש דקות. היא רעדה בכל גופה, כשאינה מאמינה למראה שהתגלה לנגד עיניה. גופה וידיה קפאו. רק מחשבותיה התרוצצו במוחה. מי יכול היה לעשות דבר כזה? מי השאיר תינוק בן יומו בתוך שקית לבנה עם פסים אדומים, לצד הדרך?

מששכך הלם הראשוני הביטה האשה הצעירה לכל עבר, אולי תבחין באיזו רמות הבוחנת את מעשיה ואת תגובתה. איש לא נראה בשטח. רק קולות הילדים המשחקים בשלושת הפעוטונים הסמוכים למקום נשמעו מרחוק.

ציפי ובנה שטיב ילד הוא מתנה מאלוהים

תינוק

בין השיחים

ציפי עצמה נולדה בכית-החולים אסף הרופא. שנקרא באותו זמן צריפין. היא בת למישפחה תוניסית המונה שש נפשות. כיום אינה עובדת, וחיה מרמימונות שמשלם לה בעלה. אין ציפי מבנה איך אשה, שנשאה את תינוקה ברחמה, במשך תישעה חודשים ארוכים. יכולה לנטוש אותו, סתם כך.

ציפי במקום שבו מצאה את התינוק בשקית-הניילון קשה לאמץ את התינוק

ואמה מחוקת ידיה, אך החוק באר בנושא אימוץ-ילדים אינו כה גמיש איש לא ימהר למסור לידיה את הפעוט גם אם הצילה את חייו, שכן ציפי אינה האשה היחידה החפצה לאמץ ילד רשימת הוריים המחכים לתורם, כן לזכות בילד מאומץ, גדלה והולכת

בצר הדרך.

האם אך במיקרה נמצא התינוק לצד השביל, המוביל מדי בוקר עשרות אימהות וילדיהן אל הפעוטונים? או אולי התכוונה האם הנוטשת שתימצא לה אם מחליפה, שתסכים לאסוף את ולדה הלא-רצוי?

„אולי הסתככה“, אומרת ציפי. „אולי קרה לה איזה אסון? מאיפה אני יודעת?“

כל הסיפור שמאחורי הילד אינו חשוב כלל. „אפילו אם הילד גוי אקח אותו אלי ואעשה לו כרית-מילה לפי דין תורה“, היא אומרת. בתמימותה אין ציפי יודעת כי הדרך לקבלת ילד לאימוץ אינה פשוטה כלל ועיקר. כבר בכית-החולים התהה האחות על קנקנה והציעה לה „לצלצל. לא צריך לבוא לבקר“.

אך ציפי התעקשה לבוא ולבקר, והאחות כחרר יונקים התעקשה ואמרה שלא רצוי שתתרגל כליכך לתינוק, שבזכותה אולי נישאר בחיים. ציפי לא הבינה את יחסה המשונה של האחות וטרחה לגלות לה על כוונותיה לאמץ את הפעוט שאותו היא מתארת „יפה וחמוד עם שיער שחור ועיניים כחולות. אני לא יודעת איך אלוהים נתן לי כוח לקחת אותו ולטפל בו.“

„בחורה אחרת בטח היתה מתה על המקום. לי היה אומץ.“ כיום, טוענת ציפי שהתינוק שייך לה כי היא מצאה אותו. ציפי למדה בחייה הקצרים להעריך את סגולתו של ילד.

את ילדה, שטיב, הצליחה ללדת רק אחרי שלוש שנות נישואין. כיום אחותה הצעירה נשואה כבר שנה וחודש ועדיין לא הצליחה להיכנס להריון.

ציפי תפצה מאוד בילד שמצאה,

השוטר לאימוץ

שירות הפוציאלי של ביר החולים אסף הרופא יצטר לעתור לבית-המישפט למתן צר-אימוץ לילד. שאחיות מחלקת-יונקים הצמיחו לו את השם „השוטר“, לשם זיהויו, שמו של השוטר, שהביא את התינוק לידיהם. השירות להגנת הילד באר הוא אשר יחליט למי מגיע היל הנטוש שנמצא ברמלה.

למרות שציפי הבינה באיחור שעניין האימוץ לא ירד אלי מהשמים, היא עדיין בשלה: „אלח בשביל לקבל את הילד, לא אווח עליו. אני מצאתי אותו והוא שייך לי. הילד הזה נכנס לי למוח ובלילה אני לא ישנה, רק חושבת על הרגע הזה אני גיליתי אותו. גם אם תבוא האב האמיתי שלו, לא אתן לה את הילדה, כי לא מגיע לה. היא זרקה או כי לא רצתה בו. אנשים מתים לילדי והיא זורקת. אני בטוחה שילדה או אשה מנוסה, והוא לא הילד הראש שלה. יומיים לא יכולתי לאכול. היו ממש חולה מההלם. כל הזמן בליי הופיעה לי מול העיניים התמונה ש שקית-הניילון, במקום לישון אני רוא כל הזמן איך אני פותחת את השקית

דינה נזון |